

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **SYNOT TIP, a.s.**, se sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště, zast. JUDr. Barborou Šnáblovou, advokátkou se sídlem Šítkova 233/1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, **za účasti osoby zúčastněné na řízení:** Město Říčany, se sídlem Masarykovo náměstí 53/40, Říčany, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2021, č. j. 11 Af 34/2014 – 332,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4114 Kč k rukám advokátky JUDr. Barbory Šnáblové do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra financí ze dne 23. 5. 2014, č. j. MF 83672/2013/34 – RK.

[2] Městský soud rozhodoval v dané věci nyní napadeným rozsudkem již celkem počtvrté, a to poté, co jeho předcházející tři rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud pro nepřezkoumatelnost a zavázal jej svým právním názorem. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za potřebné opětovně rekapitulovat skutkový stav a dosavadní průběh řízení, neboť tyto jsou všem účastníkům dostatečně známy.

[3] Nejvyšší správní soudu shrnuje, že první rozsudek městského soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 11 Af 34/2014 - 117, ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 26. 5. 2016, č. j. 5 As 255/2015 – 58; Nejvyšší správní soud především shledal několik dílčích nedostatků, rozsudek městského soudu obsahoval pasáže, ve kterých se městský soud

zabýval otázkami, které se v projednávané věci nevyskytly a s projednávanou věcí nesouvisejí; pochybení se městský soud dopustil rovněž tím, že v rozsudku zmínil argument veřejného zájmu na ochraně mládeže a dětí, resp. existence chráněných budov ve smyslu § 17 odst. 11 zákona o loteriích, přitom tyto argumenty žádný z účastníků nevznesl. Nepřezkoumatelnost rozsudku Nejvyšší správní soud shledal rovněž z důvodu nevypořádání některých žalobních námitek. V kontextu s nyní podanou kasační stížností je třeba zmínit, že Nejvyšší správní soud, krom odstranění dalších vytykánych vad (např. městský soud nejednal s osobami zúčastněnými na řízení), zavázal městský soud k tomu, aby se zabýval tvrzeními o diskriminačním charakteru obecně závazných vyhlášek jednotlivých obcí (původně bylo vedeno společné soudní řízení ve věcech zrušení povolení žalobce na základě obecně závazných vyhlášek měst Klatovy, Varnsdorf a Říčany; usnesením ze dne 15. 6. 2021, č. j. 11 Af 34/2014 – 304, byly žaloby týkající se jednotlivých obcí vyloučeny k samostatnému projednání; nyní projednávaná kasační stížnost se týká obce Říčany – pozn. NSS).

[4] Městský soud ve věci opakovaně po zrušujícím rozsudku NSS sp. zn. 5 As 255/2015 rozhodl rozsudkem ze dne 22. 9. 2016, č. j. 11 Af 34/2014 – 165, kterým žaloby opětovně zamítl. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 7. 2017, č. j. 5 As 253/2016 – 49, i druhé rozhodnutí městského soudu zrušil, neboť se městský soud v intencích příkazu v předcházejícím zrušujícím rozsudku nevypořádal s námitkou diskriminační a svévolné právní úpravy zákazu loterií v jednotlivých obecně závazných vyhláškách, neboť směřoval posouzení oprávněnosti obce přijmout k regulaci provozování her na svém území obecně závaznou vyhlášku s tím, zda aplikace této vyhlášky může obstát z hlediska ústavních principů a z hlediska zákonnosti a zákazu diskriminace. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že městský soud se měl zabývat především tím, zda obec zařazením té které ulice či nemovitosti do textu vyhlášky nejednala libovolně či diskriminačně, a v této části aby obecně závaznou vyhlášku případně neaplikoval. Městský soud sice formálně provedl tzv. test čtyř kroků ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, nicméně ani z jeho spisu, ani ze spisů správních orgánů nebylo zřejmé, podle jakého klíče jednotlivé obce určily místní rozsah regulace; samotné obecně závazné vyhlášky neobsahují žádné vysvětlení tohoto výběru. Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že absolutní zákaz provozování loterií na území obce (konkrétně místní právní úprava v Klatovech) požadavkům Ústavního soudu na místní regulaci obstojí, nicméně ve vztahu ke zbylým rozhodnutím uložil městskému soudu postavit na jisto důvody a okolnosti přijetí místní právní úpravy obsahující taxativní výčet míst, kde je provozování loterií povoleno, jelikož nelze vyloučit, že tato právní úprava nese znaky libovůle.

[5] Městský soud následně rozsudkem ze dne 4. 6. 2020, č. j. 11Af 34/2014 – 255, žalobu jako nedůvodnou zamítl; rozsudek byl opět zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2021, č. j. 5 As 217/2020 – 32, a věc byla městskému soudu opět vrácena k novému rozhodnutí se závěrem, že městský soud v napadeném rozsudku řádně neposoudil žalobní námitku stran diskriminační povahy obecně závazných vyhlášek měst Říčany a Varnsdorf v intencích závěrů zrušujícího rozsudku NSS; zejména za účelem jejich řádného posouzení neprovedl potřebné dokazování. Městský soud totiž opětovně toliko konstatoval, že se města Říčany a Varnsdorf pohybovala v zákonem vymezené věcné působnosti a při vydání napadené obecně závazné vyhlášky nezneužila svou pravomoc danou jim zákonem o obcích. Nejvyšší správní soud opakovaně uložil městskému soudu zkoumat, zda samospráva nepostupovala svévolně a diskriminačně. Nejvyšší správní soud předně zdůraznil, že obec musí uvést kritéria, kterými se při úpravě řídila, a to takovým způsobem, že bude v každém konkrétním případě adresy provozovny aplikace těchto kritérií objektivně ověřitelná; podotkl přitom, že lze akceptovat, i pokud je obec předestře až následně v soudním řízení; teprve poté je možné po vyjádření obce posoudit, zda úprava je souladná s principem rovnosti a zákazem libovůle. Městský soud v odůvodnění rozsudku sice připustil, že dotčené obce ve svých vyjádřeních

pokračování

neuedly konkrétní důvody pro výběr adres, dle soudu však z textu vyhlášek jednoznačně vyplývá, že rozhodné kritérium nebylo namířeno proti konkrétním subjektům, resp. provozovatelům loterií, nýbrž bylo vybráno teritoriálně s cílem snížení počtu heren a hracích přístrojů. Pro tyto pašální závěry městského soudu však nenalezl Nejvyšší správní soud dostatečnou oporu v odůvodnění napadeného rozsudku ani ve spise; v textu jednotlivých vyhlášek totiž žádné kritérium nebylo uvedeno; proto v této části považoval rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť městský soud v odůvodnění rozsudku dovozuje kritéria, která však nebyla uvedena ani v přílohových dokumentech k obecně závazným vyhláškám ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, a obce je ani nepředestřely v následném soudním řízení; za tím účelem měl městský soud provést potřebné dokazování, v němž by bylo stanovení kritérií objasněno a prokázáno.

[6] Městský soud následně nařídil dne 12. 10. 2021 ústní jednání. Osoba zúčastněná na řízení, ač byla k jednání řádně předvolána, se nedostavila. V soudním spise je založeno její vyjádření ze dne 2. 7. 2021, v němž odkazuje na své vyjádření ze dne 12. 10. 2015, které zaslala Ministerstvu vnitra v souvislosti s posouzením zákonnosti obecně závazné vyhlášky města Říčany č. 2/2013; uvedla, že z tohoto vyjádření je zřejmé, že při přijetí vyhlášky nepostupovala diskriminačně; současně doložila uvedený přípis, v němž se mimo jiné uvádí, že pro výběr míst, kde může být loterijní činnost na území města provozována, a která jsou obsažena v příloze vyhl. č. 2/2013, byla jako hlavní objektivní kritérium zvolena vzdálenost umístění herny od školských zařízení (do 100 m od školského zařízení nebude provoz herny povolen). Současně se zde dodává, že seznam míst byl stanoven již v roce 2011, kdy byla přijata vyhláška č. 2/2011.

[7] Při jednání městský soud provedl dokazování toliko přečtením tohoto přípisu, na který současně odkázal rovněž bez další argumentace žalovaný; dokazování, v rámci něhož by městský soud ověřil, zda konkrétní adresy uvedené v příloze vyhlášky č. 2/2011, která byla předmětem posouzení v dané věci, splňují kritéria, která osoba zúčastněná na řízení v předloženém přípise deklarovala, nemohlo být provedeno, neboť osoba zúčastněná na řízení, se - ač byla řádně předvolána, nedostavila. Žalovaný při jednání žádné jiné důkazy, krom výše uvedeného přípisu Ministerstvu vnitra z roku 2015 nenavrl.

[8] Městský soud posoudil žalobní námitku diskriminace s přihlédnutím ke zjištěným skutečnostem s tím, že *„odůvodnění vyhlášky v Říčanech je třeba považovat za nedostatečné, neboť nijak nespécifikuje městem použitá kritéria. Není zřejmé, proč bylo provozování loterií zakázáno na celém území právě s výjimkou v příloze uvedených patnácti provozoven na různých adresách... Byť město Říčany ve vyjádření zdůraznilo, že důvodem regulace provozu loterií na území města předmětnou vyhláškou je ochrana občanů města před negativními jevy souvisejícími s provozováním hazardních her... tvrzení o tom, že jako objektivní kritérium pro výběr míst, kde může být loterie provozována, byla stanovena vzdálenost umístění herny od školských zařízení a ani argumentace nezbytností zachování veřejného pořádku v okolí herny nejsou kritéria, který by bylo možno na základě podkladů předložených osobou zúčastněnou soudu věcně přezkoumat“* (odst. 77). Městský soud nakonec uzavřel, že *„osoba zúčastněná na řízení soudu konkrétní důvody právní regulace hazardních her touto vyhláškou sice uvedla, ale nepředložila žádné podklady, z nichž by soud mohl relevantně ověřit konkrétní důvody, které město pro výběr adres vedly. Město Říčany mělo před soudem možnost podrobně zdůvodnit své kroky, ale opakovaně předložené dokumenty neumožnily městskému soudu provést to, co mu Nejvyšší správní soud uložil, tj. ověřit, že konkrétně určené adresy splňují kritéria, které si samo město při přijetí vyhlášky stanovilo“* (odst. 80 rozsudku). Městský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí stěžovatele zrušil.

[9] Stěžovatel v **kasační stížnosti** argumentuje shodně, jako ve vyjádření k žalobě ze dne 1. 7. 2021. V něm mimo jiné konstatoval, že z vyjádření města Říčany, které bylo zasláno Ministerstvu vnitra, je zřejmé, že regulace obecně závazné vyhlášky vychází z objektivního kritéria - vzdálenosti 100 m od školských zařízení nacházejících se v katastru obce. S ohledem na uvedené

objektivně přezkoumatelné a obhajitelné kritérium je dle stěžovatele zcela zřejmé, že obecně závazná vyhláška č. 2/2011 nemá diskriminační charakter. Stěžovatel má za to, že městský soud nesprávně posoudil obcí tvrzené důvody ke způsobu přijetí regulace na svém území. Z předloženého vyjádření je zřejmé, že město Říčany přijalo obecně závaznou vyhlášku č. 2/2011 jako prostředek ochrany občanů města před negativními jevy, které s provozováním loteriijních činností souvisejí, zejména jako prostředek ochrany nezletilých osob. Postup, kdy obec pro stanovení „povolených adres“ zvolí vzdálenost od školských zařízení je dle názoru stěžovatele racionální a souladný se zákonem. Stěžovatel podotýká, že zvolená vzdálenost 100 metrů, s ohledem na skutečnost, že se jedná o zaokrouhlenou hodnotu, v žádném případě nepůsobí diskriminačním nebo svévolným dojmem. Nemůže se tak jednat o situaci, kdy by obec zvolila atypickou vzdálenost, která by cíleně vedla k diskriminaci některých provozovatelů, či ke zvýhodnění jiných. Tato vzdálenost je pak dle názoru stěžovatele v dané obci přiměřená k ochraně citlivých skupin obyvatel, v tomto případě dětí.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti především upozorňuje na to, že se městský soud řídil při vydání napadeného rozsudku právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku č. j. 5 As 217/2020 – 32, ze dne 4. června 2021. S ohledem na tuto skutečnost žalobce považuje podanou kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, za nepřijatelnou. Poukázal na závazný právní názor, který vyslovil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, jímž se městský soud řídil. K argumentům obsaženým v kasační stížnosti žalobce uvádí, že žádné ze stěžovatelem tvrzených kritérií nebylo ve vyjádření města Říčany obsaženo, stejně tak nelze žádná taková kritéria vyčíst z textu samotné obecně závazné vyhlášky. Argumenty stěžovatele tak nemají oporu ve spise a nelze je považovat za objektivně přezkoumatelná kritéria, jak požaduje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu. Rozsudek městského soudu považuje žalobce za správný a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[11] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření zaslaném ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje s obsahem kasační stížnosti stěžovatele; obecně závazná vyhláška města Říčany č. 2/2011 byla přijata v souladu se zákonem, řádně nabyla platnosti a účinnosti a ze strany Ministerstva vnitra, které je dozorovým orgánem, nebyla shledána nezákonnou. Současně doložila své vyjádření pro Ministerstvo vnitra ze dne 12. 10. 2015. Kasační stížnost považuje za důvodnou a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] K vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobce uvedl, že tato se opět (již podruhé) omezila na konstatování pouze obecných důvodů a neuvedla, jaká konkrétní a individuální kritéria ve vztahu k jednotlivým herním provozovnám zvolila; toto vyjádření tak nemůže v řízení před Nejvyšším správním soudem obstát zejména ve světle jeho ustálené judikatury. Dodává, že tento dokument zaslalo město Říčany v roce 2015 Ministerstvu vnitra, a to na základě žádosti ministerstva ze dne 25. září 2015 pro účely posouzení zákonnosti obecně závazné vyhlášky města Říčany č. 2/2013. Odpověď pro ministerstvo byla tedy adresována zcela jinému orgánu ve zcela odlišném procesním postupu, než je aktuálně probíhající řízení. Zároveň žalobce dodává, že odpověď pro ministerstvo se nadto týkala obecně závazné vyhlášky č. 2/2013, tedy vyhlášky odlišné od obecně závazné vyhlášky č. 2/2011, která byla důvodem pro zahájení řízení o zrušení povolení žalobce v předmětném řízení. Žalobce dále doplňuje, že kritérium vzdálenosti 100 m od školských zařízení, které město uvádí ve svém vyjádření Ministerstvu vnitra jako hlavní kritérium zvolené regulace u vyhlášky č. 2/2013, nebylo ve vyhlášce č. 2/2011 vůbec uvedeno.

[13] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, posoudil kasační stížnost jako přípustnou, přezkoumal napadený

pokračování

rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných, současně zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, konstatoval: „*Opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná. Ze závažnosti opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.*“ V projednávané věci předchozí kasační stížnost byla podána žalobcem, nikoli stěžovatelem, přičemž důvodem zrušení předchozího rozsudku městského soudu byl právě nedostatek zjištěného skutkového stavu (nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů), k jehož doplnění byl městský soud zavázán. Nejedná se tudíž o kasační stížnost nepřipustnou.

[16] Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatel se v kasační stížnosti fakticky omezuje na nesouhlas s napadeným rozsudkem a dále poukazuje na odpověď osoby zúčastněné na řízení, která byla zaslána Ministerstvu vnitra v roce 2015 v souvislosti s posouzením zákonnosti vyhlášky města Říčany č. 2/2013; tyto skutečnosti byly již uplatněny v řízení před městským soudem, byly v řízení posouzeny a hodnoceny; závěry, k nimž městský soud v řízení dospěl, shledal Nejvyšší správní soud příslušné a správné. Stěžovatel nikterak nekonkretizuje, v čem městský soud ve svých skutkových zjištěních a právním posouzení pochybil; omezuje se na pouhou polemiku a nesouhlas.

[17] Osoba zúčastněná na řízení v řízení před městským soudem byla vyzvána, aby se vyjádřila k žalobě; v reakci na výzvu zaslala odpověď ze dne 10. března 2020, ve které se omezila pouze na stručné konstatování, že souhlasí s argumentací stěžovatele, který v řízení odkázal na vyjádření osoby zúčastněné na řízení zaslání Ministerstvu vnitra v roce 2015, se sdělením, že z něj vyplývá, že obecně závazná vyhláška města Říčany č. 2/2011 byla přijata v souladu se zákonem, nabyla platnosti a účinnosti, a ze strany Ministerstva vnitra, které je dozorovým orgánem, nebyla shledána za nezákonnou. Dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu byl osobě zúčastněné na řízení, potažmo stěžovateli, dán dostatečný časový prostor k tomu, aby v řízení předložili objektivní, racionální a předem známá kritéria, která byla stanovena pro regulaci loterií a jiných sázkových her prostřednictvím obecně závazné vyhlášky č. 2/2011. Pokud stěžovatel poukazuje v kasační stížnosti na to, že vyhláška města Říčany č. 2/2011 nebyla diskriminační, neboť vycházela z objektivně přezkoumatelného a obhajitelného kritéria (vzdálenost 100 m od školských zařízení), je třeba konstatovat jednak to, že objektivně toto kritérium přezkoumat městský soud spolehlivě nemohl, neboť v přezkoumávané vyhlášce č. 2/2011 ani v její příloze žádné takové kritérium nebylo ani výslovně uvedeno, ani z ní nevyplývalo; nebylo možno ani např. z žádné grafické části ověřit, kde se jednotlivé povolené provozovny, včetně zrušené provozovny žalobce, nacházejí, resp., kde a jaká školská zařízení se na území obce nacházejí. Stěžovatel ani osoba zúčastněná na řízení se přitom svá tvrzení v řízení před městským soudem nepokusili prokázat a obhájit.

[18] Pokud stěžovatel (shodně s osobou zúčastněnou na řízení) poukazuje na podklady, které byly poskytnuty Ministerstvu vnitra v roce 2015 za účelem zcela jiného řízení (v rámci dozoru nad vydáváním a obsahem obecně závazných vyhlášek obcí ve smyslu § 123 a násl. zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, stran vydané vyhlášky města Říčany č. 2/2013 – tedy nikoli nyní posuzované vyhlášky č. 2/2011, která byla důvodem pro zahájení řízení o zrušení povolení

žalobce), nelze z nich dovozovat, z jakých důvodů bylo přistoupeno k regulaci provozování loterií právě v určitých ulicích a na konkrétních adresách na regulovaném území v posuzovaném období. Z poskytnutých podkladů pouze vyplývá, že byly povoleny některé provozovny na konkrétních adresách; nebylo však možno ověřit, zda adresy uvedené v příloze vyhlášky splňují kritéria, která město deklarovalo (ex post je zmínilo až ve vyhlášce č. 2/2013), ale ani to, zda danému kritériu nevyhovují, či v daném období nevyhovovaly např. rovněž i jiné adresy. Nelze ani pominout, že toto stanovisko bylo vydáno až po vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí stěžovatele (až dne 12. 10. 2015), nebylo tedy ani součástí správního spisu, s nímž by byl žalobce seznámen.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, je povinen uhradit žalobci k rukám jeho právní zástupkyně náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč a to do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Její výši určil Nejvyšší správní soud v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); náklady žalobce v řízení o kasační stížnosti tvoří odměna advokátky ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d); § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a režijní paušál ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna advokátky ve výši 3400 Kč se zvyšuje o částku 714 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, neboť advokátka je plátcem DPH (§ 57 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. O takový případ se v projednávané věci nejednalo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu